

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.03.2019, sp. zn. 7 Tdo 46/2019, ECLI:CZ:NS:2019:7.TDO.46.2019.1

Číslo: 29/2021

Právní věta: Trestný čin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku může spáchat i řidič motorového vozidla, který v důsledku nedostatečného sledování silničního provozu a překročení nejvyšší povolené rychlosti narazil do jiného motorového vozidla stojícího v tomtéž jízdním pruhu a usmrtil jeho řidiče, který se v důsledku poruchy tohoto motorového vozidla pohyboval u něj. Trestní odpovědnost pachatele zde není vyloučena tím, že stojící motorové vozidlo nebylo řádně označeno jako překážka silničního provozu a že jeho řidič neměl na sobě oděvní doplňky s označením z retroreflexního materiálu. Zcela bez významu je, že usmrcený řidič, který byl držitelem platného řidičského oprávnění, neměl potvrzení o zdravotní způsobilosti k řízení motorového vozidla.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.05.2019

Spisová značka: 7 Tdo 46/2019

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušení důležité povinnosti, Trestná činnost v dopravě, Usmrcení z nedbalosti

Předpisy: § 143 odst. 1 tr. zákoníku
§ 143 odst. 2 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného P. F. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 31 To 254/2018, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 2 T 9/2017.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 2 T 9/2017, byl obviněný P. F. uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 2 a 1/2 roku. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu 2 roků. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody.

2. Obviněný se dopustil trestného činu tím, že na 16,095 km silnice č. I/35 v katastru obce XY kolem

13:25 hodiny dne 3. 12. 2015 jako řidič nákladního vozidla tov. zn. XY, reg. zn. XY, v rozporu s ustanoveními § 5 odst. 1 písm. b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, dostatečně nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, neviděl tak M. B., který však nebyl vybaven bezpečnostním oděvem s označením z retroreflexního materiálu a který stál u osobního vozidla tov. zn. XY, reg. zn. XY, které nebylo nijak označeno jako překážka provozu na pozemní komunikaci a které bylo odstaveno na mostě v připojovacím jízdním pruhu, a v nedovolené rychlosti 110 km/h do nich narazil; poškozený M. B. vlivem zranění vzápětí zemřel a v jeho automobilu sedící V. T. při tom utrpěla tržnou ránu nad pravým okem v čelní krajině, tržnou ránu nad pravou Achillovou šlachou a zhmoždění levého lokte s omezením v obvyklém způsobu života po dobu delší než 7 dnů.

3. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 31 To 254/2018, zamítnuto jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

II.

Dovolání obviněného

4. Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podal obviněný P. F. dovolání opírající se o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. S poukazem na popis skutku obviněný namítl, že okresní soud takřka bezvýhradně spatřuje příčinu následku uvedeného v § 143 tr. zákoníku v jeho jednání, přičemž minimalizuje spolupůsobení příčin na straně poškozeného, prakticky nehodnotí tyto příčiny jako podstatné pro vznik následku a neurčuje jejich důležitost pro následek, který nastal z jeho jednání jako obviněného. Podle jeho názoru soud prvního stupně nedostatečně vyhodnotil příčiny vzniku následku jednání obviněného jako pachatele a M. B. jako poškozeného na dané dopravní nehodě, když jako příčinu vzniku nehody označuje to, že obviněný jako řidič dostatečně nesledoval provoz a při jízdě v nedovolené rychlosti pozdě viděl odstavené vozidlo, do něhož narazil. Závěr o nesledování situace v provozu na pozemní komunikaci však vyplývá z pouhé domněnky, kterou bez jakéhokoliv objasnování učinil soud pouze na základě teorie znalce, ač žádný poznatek nesvědčí pro závěr, že by obviněný nebyl orientovaný v situaci provozu na pozemní komunikaci. Naopak se snažil ulehčit situaci v provozu a zařadit se do pravého jízdního pruhu. Soud prvního stupně se přitom zabýval spoluzaviněním poškozeného a uvedl, že poškozený se dopustil několika dopravních přestupků, avšak jeho spoluzavinění nepřičkl velkého významu. Dále doplnil, že se soud prvního stupně zabýval pouze skutečnostmi, které svědčí o jeho vině, nikoli pak těmi, které jeho vinu snižují. Soud prvního stupně uzavřel, že porušil důležitou povinnost a tento závěr odůvodnil tím, že v průběhu 9 let čtyřikrát překročil maximální povolenou rychlost, přičemž zjednodušil výpovědi svědků o obtížném objíždění stojícího vozidla. Okolnosti, že poškozený zastavil na zákaz, jednal chaoticky a objet takto odstavené vozidlo bylo značně obtížné, soud hodnotil jako nevýznamné pro určení míry porušení důležité povinnosti ze strany poškozeného. Soud se podle obviněného vůbec nezabýval ani pochybnostmi obhajoby stran způsobnosti poškozeného řídit motorové vozidlo, když neměl u sebe doklad o zdravotní způsobilosti a bagatelizoval okolnost, zda byl poškozený vůbec zdravotně způsobilý k řízení motorového vozidla.

5. Obviněný pak uzavřel, že soud prvního stupně neposoudil správně naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu usmrcení z nedbalosti, když nedostatečně vyhodnotil, zda porušení konkrétní důležité povinnosti obou účastníků nehody bylo zásadní příčinou vzniku následku. Drtivou většinu podmínek pro způsobení dopravní nehody podle jeho názoru zapříčinil poškozený svým zjevně protiprávním jednáním. S ohledem na výše uvedené navrhl obviněný, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na toto usnesení a aby mu přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření k dovolání a replika obviněného

6. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že obviněný opakuje námitky, které uplatňuje ve své obhajobě od počátku řízení, a zabýval se jimi jak soud prvního stupně, tak odvolací soud. Ani na základě dvou pochybení poškozeného, která mu vytýká obviněný, nelze konstruovat žádný jeho podíl na vzniku dopravní nehody. Obviněný přehlédl odstavené vozidlo, a tak neměl dostatek času, aby se vyhnul srážce, ačkoli bylo prokázáno, že stojící vozidlo bylo možné včas spatřit. V danou dobu projížděla stejným směrem celá řada dalších řidičů, kteří zaznamenali odstavené vozidlo a bezpečně ho objeli. Podle státního zástupce tak ve věci chybí příčinný vztah mezi opomenutím poškozeného a vznikem nehody. Porušil-li poškozený některou ze svých povinností, tak to samo o sobě nesnižuje zavinění u obviněného ani to nevylučuje příčinný vztah, pokud se tato okolnost nepodílela na smrti poškozeného. Muselo by jít o takové porušení povinnosti, mezi nímž a újmou je příčinný vztah. Státní zástupce pak uzavřel své úvahy tím, že pochybení poškozeného nemají přímý podíl na jeho smrti, protože odstavené vozidlo bylo vidět a obviněný měl možnost jej objet tak, jako to učinili ostatní řidiči. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné.

7. Obviněný zaslal Nejvyššímu soudu repliku k vyjádření státního zástupce, v níž uvedl, že vyjádření státního zástupce považuje za povrchní a tendenční. Opět poukázal na zásadní skutečnost týkající se neexistence dokladu o zdravotní způsobilosti poškozeného k řízení motorového vozidla, neboť pokud nezpůsobilá osoba řídila vozidlo a zastavila z libovolných důvodů na místě s několikanásobným zákazem zastavení, jde o zcela zásadní námitku. Poškozený nebyl způsobilý řídit motorové vozidlo a z tohoto důvodu ho neměl řídit, a kdyby neřídil, nedošlo by k dopravní nehodě. Obviněný nesouhlasí ani s dalšími závěry státního zástupce, setrval na svém dovolání a navrhl, aby mu bylo vyhověno.

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

8. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné. Vycházel přitom z následujících skutečností.

9. Obviněný P. F. postavil své dovolání primárně na tom, že soudy nižších stupňů dostatečně nezohlednily zavinění poškozeného na posuzované nehodě, protože poškozený byl podle něj prakticky jediným viníkem nehody. Soudy se údajně nevypořádaly ani s otázkou, zda porušení důležité povinnosti u poškozeného či obviněného bylo v příčinné souvislosti s nehodou, přičemž vyvodily porušení důležité povinnosti obviněného z toho, že v uplynulých 9 letech čtyřikrát překročil nejvyšší povolenou rychlost. Obviněný tak v podstatě namítá, že jeho jednáním nebyla porušena důležitá povinnost, a z toho důvodu neměl být uznán vinným spácháním přečinu usmrcení z nedbalosti ve smyslu § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ale pouze přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku s tím, že poškozený se na nehodě podílel vyšší mírou než 40 %, jak uzavřel soud prvního stupně. Podle obviněného zřejmě poškozený vůbec nebyl způsobilý k řízení motorového vozidla, a pokud by jej neřídil, vůbec by nedošlo k dopravní nehodě.

10. K těmto námitkám Nejvyšší soud nejprve obecně uvádí, že přečinu usmrcení z nedbalosti ve smyslu § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt a spáchá tento čin proto, že poruší důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. Jestliže zde trestní zákoník vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán porušením takové důležité povinnosti, pak tím vyjadřuje požadavek, aby porušení konkrétní povinnosti považované za důležitou bylo zásadní příčinou vzniku následku (účinku). V opačném případě nelze dovodit naplnění zmíněného zákonného znaku, a to s ohledem na jeho povahu, u něhož je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti skutku (viz zhodnocení publikované pod č. 36/1984, s. 198

Sb. rozh. tr.). Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin (jednání obviněného a poškozeného), je třeba hodnotit každou příčinu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který nastal z jednání obviněného. Jednání obviněného, i když je jen jedním článkem řetězu příčin, které způsobily následek, je příčinou následku i tehdy, kdyby následek nenastal bez dalšího jednání třetí osoby (viz rozhodnutí publikované pod č. 72/1971 Sb. rozh. tr.). Příčinný vztah spojuje jednání s následkem. Příčinný vztah je dalším (vedle jednání a následku) obligatorním znakem objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, a proto pachatel může být trestně odpovědný za trestný čin jen tehdy, pokud svým jednáním skutečně způsobil trestněprávně relevantní následek (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 162 až 167). Není-li zde příčinný vztah, nelze obviněnému přičítat k tíži následek, což pak vede k tomu, že odpadá i jeho trestní odpovědnost. Příčinný vztah však musí být dán nejen mezi jednáním a následkem, ale i mezi jednáním a účinkem (např. způsobením ublížení na zdraví u trestných činů podle § 146 a § 148 tr. zákoníku). Příčinný vztah musí pak být také mezi jednáním a těžším následkem, který je okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby (zvlášť přitěžující okolností) nebo obecnou přitěžující okolností. V těchto směrech kauzální nexus podmiňuje trestní odpovědnost. Základem příčinného vztahu je teorie podmínky, podle níž je příčinou každý jev, bez něhož by jiný jev buď vůbec nenastal, anebo nenastal způsobem, jakým nastal (co do rozsahu poruchy či ohrožení, místa, času apod.).

11. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se však nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (viz rozhodnutí publikované pod č. 37/1975 Sb. rozh. tr.). Není také rozhodující, jestli k následku došlo působením více okolností, nejenom tedy jednáním pachatele. Určité jednání nebo okolnost má povahu příčiny i tehdy, když kromě nich vedlo k následku další jednání, okolnosti apod. Příčinná souvislost je dána i tehdy, když vedle příčiny, která způsobila následek (např. smrt jiného), působila i další příčina, přičemž je nerozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobilá přivodit následek (smrt) sama o sobě, nebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou (viz rozhodnutí publikované pod č. 47/1970-II. Sb. rozh. tr.).

12. V popisu skutku v nyní posuzované věci je obsaženo skutkové zjištění, že obviněný P. F. se řádně nevěnoval řízení a v nedovolené rychlosti 110 km/h narazil do poškozeného, který se bez bezpečnostního oděvu pohyboval kolem neoznačeného a v připojovacím jízdním pruhu odstaveného vozidla, jehož obviněný neviděl a způsobil mu zranění, kterým poškozený podlehl. Soudy obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně rozvedly počínání obviněného jako řidiče. Ze znaleckého zkoumání bylo jednoznačně prokázáno, že k nehodě došlo na rovném úseku silnice a obviněný v případě, kdyby se řádně věnoval řízení a jel dovolenou rychlostí, by byl schopen zabránit srážce s poškozeným a jeho vozidlem. Námitka obviněného, že v daném úseku je v současné době povoleno jet rychlostí 110 km/h, je irelevantní, jelikož v době nehody tam byla nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, kterou obviněný překročil o 20 km/h. To ostatně, i ohledně nezjištění dokladu o zdravotní způsobilosti poškozeného k řízení motorového vozidla, zcela správně konstatoval již okresní soud v odůvodnění svého rozsudku. Rovněž bylo prokázáno, že obviněný narazil do poškozeného v plné rychlosti pravou přední částí svého vozidla, a jak zdůraznil odvolací soud, na místě nebyly zjištěny ani žádné stopy po brzdění, a obviněný tedy nijak nereagoval na vozidlo poškozeného. Z tohoto zjištění plyne, že se obviněný do poslední chvíle nevěnoval řízení, zcela přehlédl tuto překážku, a to přesto, že byl schopen ji vidět na vzdálenost 150 m.

13. Povinností řidiče motorového vozidla podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, je věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Směr a způsob jízdy vymezuje ustanovení § 11 odst. 1 citovaného zákona, podle něhož se na pozemní komunikaci jezdí vpravo. Uvedené povinnosti řidiče

patří k těm zásadním a základním. Je zjevné, že jejich dodržováním lze předcházet následkům způsobeným jejich porušením, k jakému došlo v dané věci. Jak je uvedeno výše, výčet všech „důležitých povinností“ řidiče motorového vozidla není možný, protože vždy bude záviset na okolnostech toho kterého případu, tj. zda porušení zjištěné povinnosti je i v daném případě porušením důležité povinnosti ve smyslu příslušného ustanovení trestního zákoníku. Porušením důležité povinnosti při provozu na silnicích je zejména takové porušení povinnosti řidiče motorového vozidla, které se zřetelem na sílu, rychlost a hmotnost motorových vozidel může mít za následek vážnou dopravní nehodu a které podle všeobecné zkušenosti skutečně často mívá takový následek. V dané věci měla okolnost, že se obviněný nevěnoval plně řízení svého motorového vozidla a nesledoval situaci na pozemní komunikaci, v důsledku čehož přehlédl odstavené vozidlo poškozeného, za následek smrt osoby, která se pohybovala kolem tohoto vozidla.

14. Správné právní posouzení věci je ovšem odvislé od důsledného vyhodnocení všech skutkových okolností, které ji vymezují z hlediska své jedinečnosti, tj. při náležitém posouzení jednání všech účastníků silničního provozu z hlediska jejich kauzálního významu pro vzniklý následek.

15. Poškozený M. B. odstavil své nepojízdné motorové vozidlo v připojovacím jízdním pruhu komunikace. Toto vozidlo měl označit výstražným trojúhelníkem a spustit výstražná světla. Zároveň si měl předtím, než vozidlo opustil, obléct reflexní vestu. Jelikož toto neučinil, stal se pro ostatní řidiče hůře spatřitelný. Dopustil se tak jednoznačně dvou dopravních přestupků, ale Nejvyšší soud má za to, že mu nelze klást k tíži místo odstavení motorového vozidla, jelikož v případě, že jde o poruchu a vozidlo je z nějakého důvodu nepojízdné, nemá řidič na výběr, kde vozidlo odstaví, avšak z důvodu bezpečnosti a plynulosti provozu je povinen jej řádně označit a zabezpečit. Podle výpovědi svědkyně, spolujezdkyně poškozeného V. T., bylo jejich motorové vozidlo nepojízdné a poškozený pomalu zajel ke krajnici, kde zastavil, přičemž měl před vystoupením z vozidla zapnout i výstražná světla. V danou dobu místem projížděla řada automobilů a všichni řidiči, až na obviněného, jej byli schopni spatřit včas a vyhnout se odstavenému vozidlu, byť na zapnutí jeho výstražných světel si nevzpomínali. Pouze podle svědkyně L. L. tato světla nebyla zapnuta. Oproti tomu obviněný před místem střetu na zcela přehledném úseku pozemní komunikace a při ničím nerušené viditelnosti přejížděl do jiného jízdního pruhu, jak sám uvedl doprava do připojovacího pruhu, přičemž nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, jel nedovolenou rychlostí 110 km/h a v okamžiku spatření odstaveného vozidla již nestihl ani brzdit. Také Nejvyšší soud má za to, že právě tento způsob jízdy obviněného a nesledování situace před svým vozidlem, v jehož důsledku přehlédl odstavené vozidlo a poškozeného, se podstatnou měrou podílely na vzniku nehody.

16. Lze uzavřít, že obviněný před místem střetu přejel do pravého připojovacího jízdního pruhu, ve kterém v důsledku nesledování situace před svým vozidlem přehlédl odstavené vozidlo a za ním stojícího poškozeného a v plné rychlosti 110 km/h došlo pravou přední částí vozidla řízeného obviněným ke sražení poškozeného a k nárazu do levé zadní části odstaveného vozidla. Pokud by se obviněný plně věnoval řízení, stihl by buď před překážkou zastavit, objet ji nebo minimálně brzdit a zmírnit následky nárazu. Řidič je sice povinen jet vpravo, pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, a při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak (§ 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů), avšak v daném místě, kde se v pravém pruhu připojovala další vozidla jedoucí od kruhového objezdu, nebylo přejíždění do tohoto pruhu nutné ani bezpečné.

17. K porušení důležité povinnosti řidiče dále Nejvyšší soud uvádí, že podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. [15 Tdo 944/2015](#), uveřejněného pod č. 32/2016 Sb. rozh. tr., k naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku je nezbytné, aby porušení konkrétní povinnosti považované za důležitou bylo v souladu s principem gradace příčinné souvislosti zásadní příčinou vzniku následku (účinku). Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin (např. jednání pachatele a poškozeného), je třeba z

hlediska povahy znaku „porušení důležité povinnosti“ vždy zkoumat konkrétní okolnosti skutku (viz zhodnocení publikované pod č. 36/1984 Sb. rozh. tr.) a zvláště hodnotit význam a důležitost každé příčiny pro vznik následku. Je-li rozhodující příčinou způsobeného následku v podobě usmrcení poškozeného např. jeho významné spoluzavinění při dopravní nehodě, nelze zpravidla dovodit, že pachatel spáchal trestný čin usmrcení z nedbalosti tím, že porušil důležitou povinnost, která mu byla uložena zákonem. Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala, neboť právě v nesprávném způsobu jízdy obviněného P. F. spočívala příčina střetu jeho motorového vozidla s poškozeným. Není pochyb, že obviněný plně nevěnoval pozornost řízení motorového vozidla a překročil povolenou rychlost, což mělo za následek vážnou dopravní nehodu a smrt poškozeného. Spoluzavinění na straně poškozeného nebylo v tomto konkrétním případě natolik významné, aby bylo rozhodující příčinou způsobeného následku v podobě smrti poškozeného. Po objektivní stránce byly tedy naplněny všechny znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť jednání obviněného mělo charakter porušení důležité povinnosti. Podle citovaného rozhodnutí pod č. [32/2016](#) Sb. rozh. tr. nebude přicházet v úvahu posouzení podle kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku v případě spoluzavinění poškozeného, zjednodušeně řečeno, pouze pokud toto spoluzavinění dosahuje takové míry, že naopak zavinění následku ze strany obviněného je v návaznosti na to natolik omezeno, že ztratí na důležitosti. Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala.

18. Pokud jde o námitku obviněného týkající se zdravotní způsobilosti poškozeného k řízení motorového vozidla, Nejvyšší soud se plně ztotožňuje s názorem odvolacího soudu, který se s touto námitkou vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Skutečnost, zda měl nebo neměl poškozený potvrzení o zdravotní způsobilosti k řízení motorového vozidla, nemá žádný význam pro průběh nehody a pro skutkové závěry soudu. Poškozený byl držitelem platného řidičského oprávnění a v době nehody neřídil své vozidlo, tudíž v žádném případě nelze říct, že by jeho případná nezpůsobilost k řízení měla podíl na dané dopravní nehodě.

19. Nejvyšší soud z těchto důvodů shledal, že dovolací námitky obviněného P. F. sice lze podřadit pod uplatněné dovolací důvody, avšak jsou zjevně neopodstatněné. Proto odmítl dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.